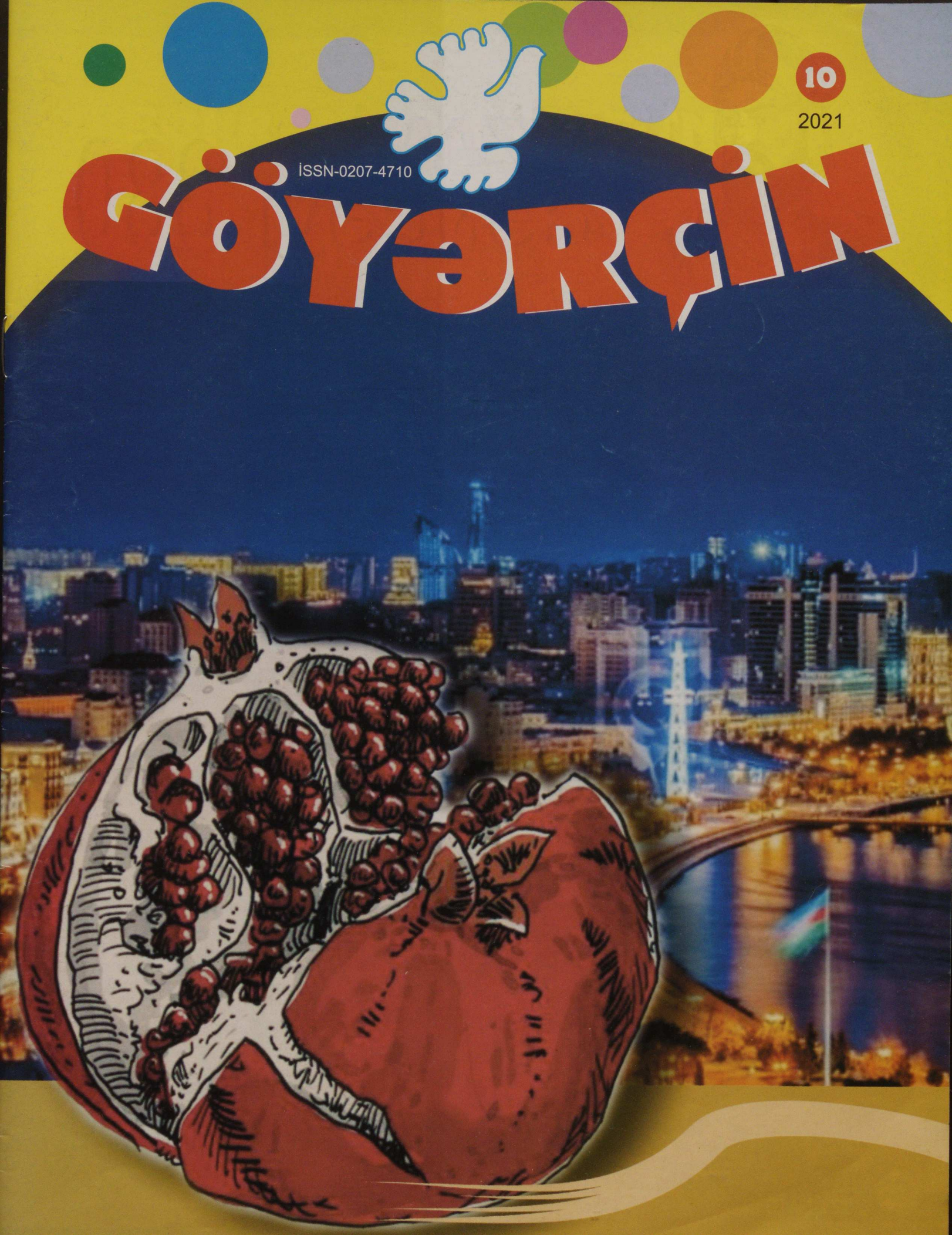

10

2021

ISSN-0207-4710

GÖYƏRÇİN

**PAYIZDA XARI
BÜLBÜL**

Xarı bülbül güc alıb,
Şəhidlərin qanından.
O, torpağın altında
Əsir həyəcanından...

Nə olsun ki, payızdır,
Öndən qarlı qış gəlir.
Torpaqdan baş qaldırmaq
Ona yaman xoş gəlir.

Xarı bülbül elə bil
Şipşirin yuxu görür...
Doğma əllər çəmənə
Uzanıb, onu dərir...

Ulduzlar gəl-gəl deyir,
Göyün yeddi qatından.
Doğma hənir eşidib,
Boylanır yer altından...

Xarı bülbül kövrəlib,
Xarı bülbül dolubdur.
İndi o, əsgərlərin
Talismanı olubdur...

Dartınır, qurcalanır,
Ürəyi tir-tir əsir.
O, doğma insanların
Görüşünə tələsir...

YERİN SÖZÜ

Öz yerimi bilərəm,
Yerəm,
Yerəm,
Yerəm mən.
Verilən suallara
Gərək cavab verəm mən...

İnsan danışan zaman
Gərək bir az düşünə...
"Mən qadirem", - söyləyib,
Çox döyməyə döşünə.

Yerlə Göy arasında
Sən özünü azca öy...
Kainat çox böyükdür:
Zəmin - Yer,
Asiman - Göy...

Mən də Göy övladiyam,
Sözlərim deyil hədə...
Fərqimiz böyüxsə də,
Zəmin - Asiman qədr...

"Göy boşluqdur" deyənin
Mat qalmışam sözüne.
Gündüz Günəş, gecə Ay
Görünürmü gözüne?

KİM bilir şəfəq saçan
Ulduzların sayını?
Kimdir nizama düzən
Kometlər alayını?

Sonsuzluq məkanına
Gərək səma, göy deyəm!
Adım Yer olsa belə,
Mən özüm də göydəyəm...

İnsanlara bəxşişdi
Bu dünyanın hər günü...
Yalnız Yaradan bilər
Yerin, Göyün fərqi...

**BU PAYIZ
HAVASINDA**

Yağış yağır alnıma,
Yağış yağır üzümə.
Bu payız havasında
Yer tapmıram özümə...

Vaxtsız solan qönçələr
Ürəyimi ağrıdır...
Müharibə ürəkdən
Silinməyən ağrıdır...

Şəhidlər çevriliblər
İsaq-Musaq quşuna!
Yağan yağış qarışır
Gözlərimin yaşına...

Nur cöhrəli igidlər
Sanmayın ki, söndülər.
Vətənin damarında
Təzə qana döndülər...

Yaramızın üstünə
Səpilən duz oldular.
Başımızın üstündə
Təzə ulduz oldular...

Xəzan yarpaqları tək
Uçub ruh aləminə,
Onlar səpələndilər
Vətənin qədəminə...

Yağış yağır alnıma,
Yağış yağır üzümə.
Bu payız havasında
Yer tapmıram özümə...

TƏK AĞAC

Bir zaman evimizin
Önündəki yamacda
Bir tək ağac görmüşdüm, -
Tək darıxır ağac da...

Kölgəsində görsək də,
Hərdən qoyun-quzunu,
O, tək-tənha qalmışdı
Aylar, illər uzununu...

Həmişə tək qalanda
Tək ağacı düşündüm.
İçimi sazaq kəsdi,
Tənhalıqdan üşüdüm...

Gözlərimin önündən
Keçdi düzlər, yamaclar.
Düşündüm ki, xoşbəxtidi
Meşədəki ağaclar...

Dönə bilsəm kəndimə,
Özümə ev tikəcəm.
Tənha qalan ağacın
Önündə diz çökəcəm.

Əlim sığal çəkəcək
Düynü gövdəsinə.
Kövrəlib hay verəcək
Ürəyimin səsinə...

Tək ağacın yanında
Təzə ağac əkəcəm.
Göz yaşımı suvarıb,
Hər nazını çəkəcəm...

Qışda küləkdən, yayda
Qoruyacam quraqdan.
Fərəhlə baxacağam
Mən onlara qıraqdan...

Doğma hənir eşidib,
Sevinəcək yal-yamac.
Daha darıxmayacaq
Tənhalıqdan tək ağac...

TÜLKÜ ŞİRİ NECƏ

ALDATDI

(Ərəb xalq nağılı)

Bir axşam aclıq hiss edən Tülkü yuvasından çıxdı və qida axtarmaq məqsədiylə meşədə gəzməyə başladı. O nə qədər axtardısı, yeməyə bir şey tapa bilmədi. Bir tərəfdən aclıq, digər tərəfdən yorğunluq onu lap taqətdən salmışdı.

Tülkü dünənki uğursuz gününü və onu dadlı yeməkdən mərhum edən Şiri nifrətlə xatırladı. Əslində hər şey əla idi. Tülkü kəndə girib bir kök ördək tutmuşdu. Elə qaçmaq istəyirdi ki, Şirin qəzəbli nərəsini eşitdi və qorxudan ovunu buraxıb qaçmalı oldu.

Tülkü dünənki uğursuz günü xatırlayıb düşünürdü ki, mərdimazar Şir olmasaydı, o, dadlı nahar eləyə bilər, bu gün də ac-yalavac çöllərə düşməzdi.

Tülkü o qədər qəzəbli idi ki, hara getdiyinin də fərqi deyildi. Bir az getməmişdi ki, Şir onun qarşısına çıxdı. Tülkü canının qorxusundan tir-tir əsməyə başladı, ancaq tez özünü cəmləşdirib qışqırdı:

-Ay ağılsız Şir, nə dayanmısan, qaç, indicə fırtına başlayacaq.

Şir özünü sındırmadı:

-Sən öz dərdini çək. Fırtına mən ağır-lıqda Şirə neyləyə bilər?

- Bəs sən güclü külək əsəndə ondan necə qorunacaqsan?

-Burda çətin nə var ki! Gördüm ki, qasırga başladı, tez yerə uzanacam.

-Özünü aldatma, bunun xeyiri olmayacaq.

-Görsəm ki, məsələ çətinləşdi, bu nəhəng ağacdan yapışacağam. Qoy nə

qədər istəyir, əssin!

-Yox, bunun da faydası olmayacaq. Qasırga bir neçə gün davam edəcək, yorulub pəncənizi ağacdan ayırmalı olacaqsınız.

Şir bir az qorxdı və Tülküdən soruşdu:

-Bəs onda mən nə edim?

-İstəyirsən, gəl səni ağaca bağlayım. Külək nə qədər əssə də səni apara bilməsin.

Aslan çar-naçar razılaşdı. Tülkünün onu ağaca bağlamasına icazə verdi.

Şiri tapdığı kəndirlə ağaca bərk-bərk sarıyan Tülkü kənara çəkilib bir daşın üstündə çömbəldi ki, dincini alsın. Onun arxayınlığı Aslanı təəccübləndirdi:

-Bəs sən özünü niyə ağaca sarımsan?

Tülkü sakitcə cavab verdi:

-Ona görə ki, fırtına olmayacaq.

Aldadıldığını bilən Şir qəzəblə nərə çəkdi. Onun səsinə bütün heyvanlar toplaşdılar. Onlar bir ağaca sarınmış qəzəbli Şirə, bir də rahatca, özündən razı halda şöngüyüb dincələn Tülküyə baxdılar. Təəccüblənən heyvanlar bunun nə demək olduğunu soruşdular.

Tülkü əhvalatı onlara danışdı. Dedi ki, dünən məni halalca ovumdan məhrum edən Şiri cəzalandırmışam. Qoy indən belə güclülər zəifləri incitməsinlər.

Heyvanlar qorxu içində bir ağaca bağlanmış nəhəng Şirə, bir də hiyləgər Tülküyə baxdılar. Qorxudan bir söz deməsələr də, ürəklərində Tülküyə haqq qazandırdılar.

Tərcümə edən: R.Y.Əliyev